

ikke var overholdt, idet Arbejdet var udskudt for et Aar, maaske to. Men dernæst sagde den højtærede Minister: Det kommer an paa, om jeg kan faa mere bevilget. Den Gang man traf Overenskomsten, krævede man fra Administrationens, ikke fra Bevillingsmyndighedernes Side, at Bevillingen skulde være mindre end den, Rigsdagen vilde give. Jeg gjorde den højtærede Minister opmærksom paa, at det jo var at trække Sagen i Langdrag, og at man ikke den ene Dag kunde sige til Bevillingsmyndighederne, til Rigsdagen, til Finansudvalget: Vi træffer en Overenskomst med jer — og saa to Aar efter erklære: Vi bryder os fejl om den Overenskomst. Da jeg gjorde et Par Bemærkninger til den højtærede Minister for offentlige Arbejder om Sagen, svarede han til sidst: Kan Banen ikke blive færdig, saa kan den ikke blive færdig, saa er den ikke længer. Det forstaar jeg saa overordentlig godt. Men er dette alligevel ikke at lege Kispus med Bevillingsmyndighederne? Jeg synes, at det er, om man saa vil, at le Rigsdagen op i Øjnene og sige: Vi bryder os egentlig ikke meget om, hvad I bevilger, og hvad vi enes med jer om; vi handler alligevel, som vi vil.

Naar dette Lovforslag bliver gennemført, saaledes at Statsrevisionsmyndigheden bliver liggende, hvor den grundlovmæssigt og historisk ligger, nemlig i Rigsdagens to Ting, men udvides som forudsat i Lovforslaget, naar der endvidere gennem Rigsdagsbeslutning, hvortil der forenligger Udkast, træffes de yderligere Bestemmelser, som findes nødvendige, og naar der endelig, som jeg har nævnt, og som jeg meget vil anbefale, nedsættes et staaende Udvalg med en mere udstrakt og effektiv Myndighed til Samarbejde med Statsrevisionen, saa tror jeg, man under den nye Grundlov, den nye Forfatning, er kommet ind i et Spor, der virkelig kan bringe Resultater. Vi skal og maa bort fra dette, at naar Bevillingsmyndigheden vedtager Love og Bevillinger paa Finansloven, kan Administrationen, naar den finder det nødvendigt, saa at sige blæse ad det. Det kan vi ikke være tjente med, og det kan Rigsdagen ikke være bekendt. Derfor er jeg glad ved, at den højtærede Finansminister er fremkommet med dette Lovforslag, og jeg vil haabe, at det maa faa en velvillig og god Behandling. Jeg synes, det fortjener det. Jeg er i alt Fald for mit Vedkommende overordentlig glad derved, og navnlig glæder det mig, at den højt-

ærede Finansminister har holdt sig paa den grundlovmæssige og historiske Grund.

N. C. Christensen: Ogsaa jeg vil udtale min Tilfredshed med det fremsatte Lovforslag, der efter min Mening bygger paa det Grundlag, som det skal og bør bygge paa, nemlig at der gives Statsrevisorerne Myndighed til at kunne føre en effektiv Kontrol med Statsregnskabet og med de Bevillinger, som er givne paa Finansloven eller andre Bevillingslove. Lovforslaget er efter min Mening netop af den Beskaffenhed, som jeg udtalte Ønske om ved Behandlingen af Statsrevisorernes Betænkning i Fjor, idet jeg sagde, at der burde lovfæstes en Ordning, som gav os ikke en dyr, men en betryggende Revision, og det tror jeg kan opnaas ved dette Lovforslag. Der har hidtil været den Mangel, at Revisorerne ikke har haft Ret til at undersøge de forskellige Spørgsmaal saaledes, som de mente der var Anledning til det. De kunde henvende sig til vedkommende Minister om Oplysninger, som Ministeren derefter indhentede og tilstillede Revisorerne i den Udstrækning, han fandt for godt, men Revisorerne har ikke Myndighed til selv at kræve Oplysninger. Efter Lovforslaget gives der dem Myndighed til at kræve sig forelagt de Oplysninger, de anser for nødvendige. De faar samme Myndighed som en parlamentarisk Kommission til at kunne indkalde Embedsmænd til Møde og Afgivelse af Forklaring om de Spørgsmaal, de ønsker besvarede, og de faar Ret til at rejse ud og undersøge de forskellige Forhold paa Stedet, dersom de finder det fornødent. Der er ingen Tvivl om, at Revisorerne derved kan komme i Besiddelse af de Oplysninger, som de behøver for at kunne afgive Skøn om de Spørgsmaal, som de mener trænger til Omtale eller Paatale.

Det ærede Medlem, der talte sidst, mente, at man skulde udvide den ved Lovforslaget foreslaaede Ordning saaledes, at der nedsattes et staaende Udvalg paa 15 Medlemmer, der som en Slags Overrigsdag skulde føre Kontrol med, hvad der er bevilget, og hvorledes Bevillingerne udføres i Praksis. Jeg tror ikke, det just er den Vej, vi bør og skal gaa. Det vilde sikkert vise sig, at et saadant Udvalg ikke vilde være i Stand til at magte Opgaven. At føre Kontrol med, hvorledes Bevillingerne anvendes, vil være ret vanskeligt. Udvalget skulde have Adgang til de forskellige Administrationsgrenes Regnskaber